

TÍTOL: Obre els braços

VALOR: Una abraçada fa que ens sentim bé tot el dia. A més, serveix per alleujar el dolor, la tristesa i l'ansietat. Hi ha qui diu que les persones que s'alimenten d'abraçades mengen menys.

METGE: Bé, Sergi... No hi ha cap altra solució, t'has d'aprimar.

SERGI: Això vol dir que haig de deixar de menjar?

METGE: No, que has de menjar menys, que és diferent. I fer més exercici. Sé que ho pots aconseguir.

SERGI: I no em donaràs cap medicament?

METGE: No cal, Sergi. La solució és a les teves mans.

SERGI: Jo em mirava les mans i no hi trobava cap solució. Ben al contrari. Sentia que cada vegada tenia més i més gana.

MARE: No, Sergi. Te n'has d'estar.

SERGI: Però, mare, em moro de gana.

MARE: Sé que això és molt dur per a tu, però compta amb mi. Jo t'ajudaré.

SERGI: Com?

MARE: Ja se'ns acudirà alguna cosa.

SERGI: Només de pensar en les magdalenes de poma que tenen al forn em fa venir aigua a la boca. Són delicioses.

MARE: Ja ho sé. Com no se m'havia ocorregut abans? L'avi deia que el millor per treure la gana era obrir els braços.

SERGI: No ho entenc.

MARE: Ara t'ho explico. Obre els braços.

SERGI: Així?

MARE: Sí, molt bé. Ara acosta't tant com puguis.

SERGI: Fins aquí?

MARE: No, una mica més.

SERGI: Així?

MARE: Perfecte.

SERGI: I ara?

MARE: Ara jo obro els meus i ens abracem. Hum... Ah... (RIALLES)

MARE: Estàs bé?

SERGI: Ai sí, que bé.

MARE: “La persona que s'alimenta d'abraçades menja menys”, deia el meu avi.

SERGI: I és cert?

MARE: D'aquí a uns dies ho sabrem. Ara per ara em sembla que t'han passat les ganes de magdalenes amb poma, oi?

SERGI: Doncs una mica, mare, una mica.

SERGI: No hi perdia res provant la teràpia de l'abraçada. A més, podia resultar molt divertida. Només havia de buscar algú que es deixés abraçar cada vegada que notés una gana intensa.

MARTA: (ESPANTADA) Sergi, què et passa?

SERGI: Tinc molt desig de...

MARTA: T'has tornat boig?

SERGI: No! Deixa'm que t'abraci.

MARTA: (PENSANT) (AMB REVERBERACIÓ) Deu ser que li agrado, al Sergi, i no me n'havia adonat...

SERGI: Ja està, Marta. Gràcies, ho necessitava.

SERGI: A poc a poc vaig comprovar que el meu besavi tenia raó. Amb les abraçades vaig deixar estar una mica la xocolata i les galetes. En canvi, el metge sí que anava errat. M'havia dit que la solució era a les meves mans, i allà no hi era. Part de la solució era als meus braços, o més aviat, en les abraçades.